

OBNOVA MYSLI

JIŘÍ KOTRLA

(Praha, listopad 2002)

Bůh mi dnes položil na srdce určité vyučování a já se modlím, aby Boží Duch toto vyučování každému z nás obživil a aby Pán ke každému z nás prorokoval. Věřím, že Boží Duch přijde a dá nám svoje slovo. Ještě než začneme, rád bych se pomodlil, protože nemám žádnou osobní tížá-dost, ale toužím, aby se Hospodin skrze mě zjevil, tak jak potřebuje, a tímto Mu chci dát prostor.

Pane, Hospodine, Hlavo církve, toužím po tom, abys ke své církvi dnes mluvil. Toužím po tom, abys každou její potřebu slavně naplnil v Kristu Ježíši. Tam, kde je potřeba narovnat nohu, abys ji narovnal, a tam, kde je třeba vykročit, abys dal vykročit. Tam, kde je potřeba změnit uvažování, abys dal světlo, abys otevřel mysl. Haleluja! Otevři naši mysl, Pane, abychom byli ve svých myslích schopni učinit opravdové pokání z věcí, které děláme, na které myslíme, ve kterých chodíme. Pane, Ty jsi veliký a slavný, Ty jsi láskyplný Bůh. Před Tebou se skláníme a po Tvém doteku toužíme. Toužíme po doteku, který dokáže zastavit krvácení. Po doteku, který dokáže zastavit to, co probíhalo dlouhou dobu a nikdo si s tím nevěděl rady. Pane, v Tobě je moc, a my k Tobě přicházíme jako k mocnému Kristu, k Mesiáši, abys Ty sám naplnil každou naši potřebu slavně v Kristu Ježíši. Haleluja! Chválíme Tvé jméno a vyvyšujeme Tě. Pane, bož hráze v našem uvažování, v našich myslích. V uvažování o Tobě, o Tvém jednání, o tom, jaký jsi, o nás samotných. Pane, zbož ty hráze, abychom viděli sami sebe, Tebe i ty kolem nás Tvýma očima, nezkresleně a podle pravdy, protože pravda vysvobozuje. Amen.

Podívejme se společně do II. epištoly Korintským do 4. kapitoly. Pavel tady popisuje, jak satan pracuje v lidech, aby nemohli přijmout to, co pro ně Bůh má.

II. Korintským 4:4: *„V nichž Bůh světa tohoto oslepil mysl, totiž v nevěrných, aby se jim nezasvítilo světlo evangelium slávy Kristovy, kterýž jest obraz Boží.“*

Bůh tohoto světa oslepuje mysl člověka, tak aby nebyl schopen vidět Boží slávu, Boží evangelium. To je jeden z jeho hlavních úkolů –

chodit a osleповat mysl lidí, aby neviděli, jaká sláva je v Božím evangeliu. Vezměme si například slovo „věřící“. Když ho vyslovíme před člověkem, který nikdy nebyl v žádné církvi, tak si většinou představí kostel. Nebo si představí nějakého starého, hloupého člověka, který nemá dostatek intelektu, a proto si musí pomáhat pohádkou o Bohu. „Věřící“ je pro něj osobou, která ztratila zdravý rozum; někým, kdo k životu potřebuje berličku; je to pro něj prostě ubožák. A přitom naprostý opak je pravdou. Kdyby jen ten člověk viděl, jaká sláva v tom je, být věřící! Znamená to mít největší bohatství na tomto světě. Je to vůbec ta nejdůležitější věc, jakou kdy člověk může v životě potřebovat. Znamená to být „in“, být na té správné straně, jít správným směrem, mít smysl života. A přesto vidíte, jak satan osleпил mysl člověka, aby si pod tím, co je tak vzácné, představoval něco ubohého, něco, co nestojí ani za řeč. A právě to je satanovo dílo, které v lidech koná, aby jim zakryl a zastřel to, co je slavné a vzácné, a učinil z toho věc, kterou nemá smysl se zabývat. Bůh člověku říká: „Věř v evangelium, věř v Ježíše Krista, a budeš spasen.“ Ale člověk se zastřenou myslí si pod tím představuje naprostou hloupost. Říká si: K čemu to je? Proč bych měl být věřící?

Satan tímto způsobem nepracuje jen v nevěřících, ale i ve věřících. Zmíněný verš z II. Korintským bych v této souvislosti obměnil asi takto: **„Bůh tohoto světa omezil mysl věřících, aby v Bohu nemohli jít dál.“** Když už uvěřili, tak aby alespoň nemohli jít dál. Aby nemohli pokračovat v cestě života až na místo, kde je Bůh chce mít. Tam, kde Bůh určil cíl pro každého z nás, abychom v Bohu došli naplnění a využití Boží milosti, která je člověku dána. Satan nám brání v tom, abychom došli na místo, které pro nás Bůh má, a pracuje právě v naší mysli. Skrze různá učení a náboženství omezuje mysl věřících, aby nemohli jít dál a nemohli v Bohu pokračovat až do svatyně svatých. A proto vidíme tolik lidí, kteří sice uvěřili, ale zastavili se na začátku. Mají totiž omezenou mysl a nevědí, kam dál jít. Bůh tohoto světa v nich vykonal svoje dílo.

Nemysleme si, že my jsme tomu unikli. Denně se o tom přesvědčujeme. Když nás Bůh s něčím konfrontuje, když se ve svém životě střetáváme s Jeho jednáním, vidíme, že naše mysl je omezená. Omezená v chápání Boha. I to, co pro nás Bůh zamýšlel jako dobrou věc, vnímáme jako špatnou a nejsme schopni se přes to přenést. Proto dnes Bůh chce i skrze toto vyučování pracovat na našich myslích.

V epištole Římanům 12:2 se říká: „... *proměňtež se obnovením myslí své...*“ Tento verš mě pokaždé znovu ohromí, protože říká, že se mohu

proměnit, že mohu být jiný, než jaký jsem se narodil, jiný, než jakými geny jsem byl předurčen. Mohu se proměnit! Kolikrát říkáme: „Já se nezměním. Už jsem takový.“ A přesto Boží Slovo říká: „*A nepřipodobňujte se světu tomuto, ale proměňtež se obnovením mysli své, tak abyste zkusili, jaká by byla vůle Boží dobrá, libá a dokonalá.*”

Citovaný verš pro nás skýtá obrovský potenciál. **Skrze obnovu mysli můžeme ve svých životech docílit obrovských změn.** Proto Bůh začíná svoji práci v naší mysli. Začíná právě v ní, protože tam se nachází kořen všeho. A nedivme se, že bůh tohoto světa to ví také. Proto na ní i on pracuje. Lidská mysl je pole, na kterém se vede neustálý boj. A právě toto pole rozhoduje o tom, jací jsme. **Proto Bůh mluví o pokání.** Svět ne vždy slovu „pokání“ rozumí a někdy mu ani věřící nerozumí správně.

Když Jan Křtitel začal kázat, říkal: „...*Pokání čiňte, nebo přiblížilo se království nebeské!*“ (Matouš 3:2). Stejnými slovy začal i Ježíš. „...*Pokání čiňte: neboť se přiblížilo království nebeské.*“ (Matouš 4:17). Když ale řeknete někomu ve světě: „Čiňte pokání,“ tak si to často splete se slovem „pykání“. Nejen nevěřící, ale často i my věřící v „pokání“ někdy vidíme „pykání“. Máme pocit, že si musíme něco odpykat. Jako by to byl nějaký trest; jako bychom se něčím museli vykoupit. To je zjevně katolický vliv, který se vkradl do církve – snaha vykoupit se, zasloužit si odpuštění například odříkáváním modliteb nebo tak podobně. Znovu je tu vidět, že se jedná o práci toho zlého, který slovo „pokání“ převrátil, abychom mu nerozuměli.

Vlastně ani nevím, z čeho české slovo „pokání“ vzniklo. Nevidím v něm totiž žádnou souvislost s významem slova, které je v původním řeckém jazyce. V řečtině to slovo zní „metanoia“, kde „noia“ znamená mysl, intelekt, pochopení, chápání věcí. **Slovo pokání má tedy přímý vztah k mysli člověka.** Když se Řekům kázalo pokání v jejich vlastním jazyce, velmi dobře mu rozuměli. V tom slově totiž slyšeli: „Změňte své myšlení o sobě, protože se něco bude měnit, bude se měnit vláda nad tímto světem a váš způsob života by vás přivedl do pekla. Je třeba změnit přemýšlení o tom, co právě děláte. Přestat to nazývat dobrým, a nazvat to zlým. Boží kralování totiž všechny tělesné věci smete.“ Rozumějme tomu tedy dobře.

„Metanoia“ by se dalo vyložit jako „přehození výhybky na kolejích naší mysli“. Znamená to opravdu začít myslet jinak, dát věcem jinou nálepku. Pokud jsem do této chvíle kradl a Kristus ke mně přijde se slovy: „Čiň pokání,“ v první chvíli to pro mě znamená, že si ve své mysli uvědomím, že krást není dobré. Dosud sis možná myslel, že to není tak zlé, že tě

nikdo nechytne. Ale přichází Boží království a i kdybys na zemi unikl, Boží spravedlnosti neunikneš. A proto čiň pokání! Změň na tuto věc názor.

V Božím Slově čteme o pokání z mrtvých skutků. Člověk si často myslí, že jeho skutky jsou dobré, a proto je dělá. Ale když přijde Bůh, řekne mu: „Čiň pokání a dej těm skutkům nálepku mrtvé, špatné. Začni je považovat za něco, co ti přináší zkázu, soud a odsouzení. Vždyť víš, že takové věci v Božím království neobstojí.“ Toto je tedy pravý význam slova pokání. Člověk je totiž schopen přestat něco dělat, ale stále si myslí, že ta věc je dobrá. To není pokání. Takový člověk si pouze odepřel něco, co v jeho mysli neustále pokračuje, co se dále vyvíjí a po čase se stejně projeví. Pokud tedy vidíme, že pokání má přímý vztah k naší mysli, vidíme také, proč u něj Bůh začíná. Vidíme, proč první věcí, kterou Kristus kázal bylo: „**Změň mysl! Změň přemýšlení o sobě a o tom, co děláš, protože se blíží Boží vláda.**“

Ve Zjevení 2:5 se píše: „*Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čiň pokání, a první skutky. Pakliť toho nebude, přijdu na tebe rychle a pohnuť svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti.*“

U pokání očekáváme změnu chování, změnu života. Boží Slovo také skrze Jana Křtitele říká: „*Protož neste ovoce hodné pokání.*“ (Matouš 3:8) Víte, k Janovu křtu přicházelo i mnoho farizeů a zákoníků, ale on u nich neviděl žádnou změnu. Proto jim kázal, že nestačí „jenom“ činit pokání, ale že je třeba nést ovoce pokání. **Pokání se musí projevit ve vašich skutcích. Nestačí jenom změnit mysl, změnit její nastavení. Nestačí jenom dát jinou hodnotu věcem, které děláme. Ale je třeba podle toho i chodit a žít. To je ovoce pokání.**

„Čiň pokání a první skutky.“ Bůh v tomto oddíle mluví k církvi. Říká: „Změň názor na to, cos dělal. Změň na to svůj pohled. A až to uděláš, čiň první skutky.“ Skutkům vždycky musí předcházet pokání. Bůh chce, abychom začali ve své mysli, abychom věcem přiřadili správnou hodnotu a pak podle toho začali chodit. To je ovoce pokání.

Pokání je velice vzácná věc. Je v něm obrovská sláva. Je to Boží milost. **Změnit mysl není samo o sobě v moci člověka. Bůh nám k tomu musí dát svoji milost.** Někdy, když slyšíme o pokání, máme pocit, že nás Bůh honí a chce nás potrestat za to, že nemáme proměněnou mysl. Ale Boží pokání je ve skutečnosti milost. Když z kazatelny slyšíme slova: „Čiňte pokání,“ je to veliká a vzácná věc. Je to veliká sláva, že nám to Bůh vůbec říká a že nám k tomu dává milost.

Ve II. epištole Timoteovi 2:25 čteme: „*Kterýž by v tichosti vyučoval ty, kteříž se protiví, zda by někdy dal jim Bůh pokání ku poznání pravdy.*“

Kéž by jim Bůh dal pokání k poznání pravdy, aby se vymanili z ďáblový pasti. Pokání je skutečně k poznání pravdy. **Bůh obnovuje a mění naši mysl skrze pokání, abychom byli schopni poznat pravdu.** Pokání je veliká Boží milost. Když Bůh vybízí k pokání, s radostí bychom ho měli přijmout, přijmout to, co nám v něm dává. Bůh nám totiž v pokání dává poznat pravdu a ta pravda nás vysvobodí. Pokání je tedy k poznání pravdy.

Platí to ale i naopak. **Pokud nebudeme obnovovat a měnit svoji mysl, nepoznáme pravdu a nebudeme osvobozeni.** Je to takhle jednoduché. **Jestliže neobnovíme svoji mysl, nebudeme proměněni. Jestliže nebudeme činit pokání, nebudeme skrze pravdu vysvobozeni.** Pokud tedy nezměníme svoje uvažování o nás samých, o Bohu, o různých věcech, zůstaneme stejní, jací jsme. Je třeba, pokud jsem dělal něco špatného, abych přestal říkat, že je to dobrá věc, ale uznal, že je to špatná věc, že je to mrtvý skutek, a abych se od něj odvrátil.

V I. Petrově 1:13 se píše: „*Protož přepášíce bedra mysli své, a strážliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista.*“

Máme přepásat bedra své mysli. Bedra totiž představují mysl. „Přepásejte bedra mysli své“ se zde píše proto, že bůh tohoto světa pracuje na mysli člověka. Mysl člověka je pole, kde může dojít k proměně člověka v ďábla. Proto je třeba přepásat bedra své mysli. Čím si je máme přepásat? Pravdou. Tak jak se píše v epištole Efezským 6:14: „*Stůjtež tedy, majíce podpásaná bedra svá pravdou, a oblečení jsouce v pancíř spravedlnosti.*“ Pravda je schopna udržet naši mysl ve stavu, kde s námi Bůh může jednat. Haleluja! Mysl je tedy opásaná, upevněná Boží pravdou. Na shromáždění se scházíme proto, abychom se upevňovali a ubezpečovali v pravdě. Proto, aby se naše mysl neklátila doleva nebo doprava, ale aby byla upevněna v pravdě, aby na nás vládce tohoto světa nemohl skrze naši mysl. Aby pravda byla naší ochranou.

Jak už jsem řekl na začátku, vidím, že **Boží lid je díky různým učeníům a chybným výkladům Bible omezen ve své mysli, co se týče chápání Boha.** A velmi mě to trápí, protože to vidím na mnoha lidech. Tito lidé nechápou, co jim Bůh chce říct, protože jim někdo omezil mysl. **Nevidí to dobré, co jim Bůh chce do života dát.** A tak ze shromáždění odcházejí

smutní a zarmoucení, jako ten bohatý mládenec. Ani on nepochopil, co mu Bůh nabízel, nepochopil, co je dražší – jeho majetek, nebo to, co může obdržet od Boha. Odešel od Ježíše smutný, protože měl skrze společnost, skrze „církev“, do které chodil, omezenou mysl. Tak i my někdy odcházíme od Ježíše smutní, protože jsme nepochopili, co nám chtěl říct. Naše mysl byla omezená. **Bůh nám nechtěl vzít, ale dát.**

Rád bych uvedl několik příkladů toho, jak jsme ve svých myslích omezení. Chtěl bych odkrýt ďáblovu dílo v našich myslích, abychom dokázali vidět věci v pravdě.

Nejdříve bych zde zmínil slovo „dokonalost“. Pán Ježíš říká: „*Bud'tež vy tedy dokonalí, jako i Otec váš, kterýž je v nebesích, dokonalý jest.*“ (Matouš 5:48) Když jsem to slovo uslyšel poprvé, chtěl jsem být dokonalý, ale nepochopil jsem, co to znamená. A díky církvi, ve které jsem byl, díky falešnému učení, které jsem přijal, díky převrácenému obrazu ve mně jsem dokonalost nakonec odmítl. Řekl jsem si, že to není pro mě, a jestli, tak až po smrti. Nemůžu se přece tady na zemi dostat na místo dokonalosti! Moje mysl byla v tu chvíli omezená, a proto jsem dokonalost nebyl schopen vidět v pravdě. Bůh však přichází a osvěcuje naši mysl, abychom, když slyšíme slovo o dokonalosti, se z něj radovali. Abychom v něm uviděli obrovskou věc, kterou Bůh chce v našich životech udělat. Ne abychom si stěžovali a říkali: „To je hrozné. Nikdy to nedokážu! Je to příliš vysoko.“ Satan, bůh tohoto světa, omezil naši mysl, abychom to vzdali už na začátku a řekli: „Je to příliš vysoko, do toho nejdu.“ A Bůh přichází a chce tuto hráz v našich myslích zbořit. Chce, abychom viděli Jeho požadavek správným způsobem a abychom ho přijali s radostí. „Bože, pokud Ty říkáš: ‚bud'te dokonalí,‘ pak je to možné. Jestliže to Ty ode mě chceš, pak mi jistě dáš moc, abych to dokázal. Dáš mi sílu.“

V našich myslích existuje jedna špatná představa, kterou bych zde rád odhalil. Říká, že si člověk nejdříve musí sám pomoci, dát se do pořádku, vyčistit se. Prostě se dostat do určitého stavu, aby mohl vůbec začít s Bohem chodit. Má představu, že Bůh říká: „Dej se dohromady a teprve pak přijď za mnou.“ Chci, abyste věděli, že tato věc vychází z katolického učení. Podle něj totiž Bůh bydlí někde v oltáři, kam normální člověk nemá přístup. Pouze kněz obzvláště vysvěcený pro tento účel může být na takovém místě a obsluhovat „Krista“ v monstranci. Přesně tato věc zdeformovala naše myšlení o Bohu. A díky této deformaci máme za to, **že Bůh je někdo, kdo je nám, obyčejným lidem, hodně vzdálený.** Máme představu, že abychom se k Němu dostali, musíme jít buď skrze prostředníky, nebo se musíme dát

nějak jinak do pořádku, nějak si pomoci. Někak se nejdříve uzdravit, vysvobodit, abychom si vůbec mohli dovolit přijít před svatého, velikého Boha. **Bůh ale takový není.** Podívejme se na Ježíše. **Ježíš sestoupil mezi hříšníky a chodil mezi nimi.** Žil mezi hříšníky, nevěstkami a celníky. A farizeové se na tom uráželi. „Podívejte se,“ říkali, „on jí s hříšníky. Copak neví, co jsou ti lidé zač?“ Víte, Ježíš mezi ně nepřišel, aby se z něj stal celník. Nepřišel se stát hříšníkem ani zlodějem, ale přišel proto, aby zloděj, který vedle Něj seděl, přestal být zlodějem. Aby nevěstka, která s Ním jedla a která Mu umývala nohy, přestala být nevěstkou. **Přišel, aby člověka vytáhl z temnoty.** Tento princip je zcela opačný, než jak Boha popisuje satan. Satan totiž říká: „Nejdříve si pomoz, přestaň být celníkem a pak teprve můžeš s Ježíšem jít, pak se Mu teprve můžeš přiblížit.“

Někdy se jako věřící tolik trápíme svými vlastními slabostmi a pády, že se necítíme hodni přistoupit k Bohu, dokud si je nevyřešíme. Nakonec pak jednáme přesně tak, jak si to přeje satan, totiž že se k Bohu nepřiblížíme vůbec. Někdo například zjistí, že má problém se strachem, a ta věc ho neustále pronásleduje. Satan chce, abychom se tak dlouho v daném problému motali, tak dlouho ho řešili, až nás nakonec oklame pocit, že dokud ho nevyřešíme, nemůžeme k Bohu. A přitom je to právě naopak. Utíkej za Bohem, chytني se Ho, drž se Ho, ať už se nacházíš kdekoli, v jakémkoli stadiu svého pádu. Bůh nechce, abychom se svými pády trápili tolik, až nás naše trápení nakonec odvede od Něj samotného. **Zapamatuj si: Pro Boha není překážkou daný problém, ale to, jak se na něj díváš.**

Víte, úplně stačí, když Bůh řekne jediné slovo, a náš problém je pryč. Mnozí z nás jsme možná už miliónkrát Boha prosili, aby z našeho života odstranil nějakou konkrétní věc, nějakou slabost. A přesto se zdá, jako by Bůh neslyšel. To nás někdy vede k malověrnosti. Stáhneme se a řekneme si, že máme ve svém životě něco naprosto v nepořádku. Skrýváme se před Bohem, utíkáme. Tím se dostaneme přesně na místo, kde nás satan chtěl mít. Ale Bůh měl na mysli pravý opak. Chtěl, abychom řekli: „Bože, přestože mám tento problém už tak dlouho, jdu za Tebou a budu se Tě držet, dokud mi nepožehnáš.“ **Bůh chce, abychom se Ho drželi a bojovali s Ním.** „Bože, i kdybys mě zabil, já se tě nepustím.“ Bůh ocení vaši věrnost, ocení, že jste ochotni se Ho držet bez ohledu na to, v jakém stavu se nalézáte, a ocení to více, než kdybyste dokázali svůj problém vyřešit sami. Vždyť víte, že to ani nejde. Je to jen satanova lež. Změňme v této věci naše myšlení, činnme v tom pokání. **Problémy tu nejsou proto, abychom se Bohu vzdálili, ale proto, abychom se Ho naopak přichytili a drželi.**

Možná to teď bude znít tvrdě, ale já jsem přesvědčen, že Bůh nám někdy v životě některé problémy nechává. Zdá se, že vědomě prodlužuje tu chvíli, kdy řekne své slovo a daný problém se rozplyne, jednoduše se vyřeší. Dělá to proto, aby nás to donutilo se Ho držet. Nemusíš se cítit špatně, že nejsi schopen něco dlouhodobě vyřešit, že nějakým způsobem padáš. Bůh si velice váží toho, že se Ho i uprostřed toho všeho držíš. Že říkáš: „Bože, já se tě nepustím, i kdybych měl s tímto hříchem zemřít.“ To je postoj, který Bůh oceňuje víc než vyřešení problému. Změňme v tom naše myšlení. **Změňme v této oblasti naše smýšlení o Bohu a začněme podle toho chodit.** Držme se Boha jako Jákob u potoka Jabok. Držme se Ho pevně, tak abychom se Ho nikdy nepustili. Bůh chce, abychom s Ním zápasili. Není to tak, že by nám On sám nechtěl dát. Chce nám dát, ale chce vidět naši věrnost, naši úpornost. „I když mám strach, i když se mi zdá, že je pro mě nemožné Ti v této věci, Bože, věřit, přesto se Tě nepustím.“ **Drž se Boha a nepusť se ho, dokud ti nepožehná. A Bůh to ocení.** Ocení to více, než si umíme představit.

Bůh vyvedl Izraelce z Egypta. Proč je vlastně vyvedl? Nemohl snad být jejich Bohem i v Egyptě? Chtěl je pouze vyvést z problémů? Víte, Božím cílem nebylo pouze ulehčit svému lidu trápení, ale dát Izraelcům jejich vlastní zemi. Dát jim místo k bydlení, zemi zaslíbenou. Víte, že země, kterou pro ně Bůh měl, nebyla prázdná, že pro ně nebyla připravená? Nebyl to ráj, odkud právě před chvílí Bůh vyhnal Adama a Evu. Ne. Když Hospodin vyváděl Izrael z Egypta, věděl, že je vede do války. Vysvobození z Egypta nebyl konec jejich utrpení a začátek blahobytu. Znamenal pro ně začátek určitého napětí, určitých tlaků. Nejspíš si to mnozí z nich vůbec neuvědomovali, protože těsně před hranicí zaslíbené země řekli: „Jdeme zpátky do Egypta. Raději budeme snášet ten egyptský útlak, než to, kam nás teď, Bože, chceš vést.“ Když viděli, kdo v té zemi bydlí, řekli: „Než tohle, to raději zpátky do Egypta!“ Myslíte, že my sami nejsme někdy v podobné situaci? V situaci, kdy bychom se v naší omezené mysli raději vrátili do Egypta? Jaká bláhovost! Možná jsme si tu zaslíbenou zemi představovali špatně. Možná jsme si představovali, že uvěřit znamená „lážo plážo“.

Izraelci si nakonec chtěli zvolit nového vůdce a skutečně se vrátit do Egypta. Nepochopili, co jim Bůh chtěl dát. Měli tělesnou, satanem omezenou mysl. Domnívali se, že Bůh je chce vyvraždit, že je chce nahnat mezi ty hrozné obry, kteří je snědí jako kobylinky. Nezdá se někdy i vám, jako by vás Boží požadavky měly zabít? Že si z vás Bůh dělá legraci? Vyvede vás z Egypta a vede vás do něčeho, co se vám zdá ještě horší než samotný

Egypt? Jestli to tak někdy cítíte, potom jste na správné cestě. Jste přesně tam, kde se nacházel Izrael. Někteří křesťané si řekli, že touto Boží cestou nepůjdou, ale že raději zahnou někam do Afriky, kde se budou mít lépe, budou tam mít prosperitu a žádné problémy. Bůh ale vedl svůj lid jinudy. A když to vyjádříte syrově, tak jak to je, pak klidně můžete říct, že Bůh vedl svůj lid do problémů. Míním to samozřejmě v uvozovkách, protože nakonec záleželo na Izraelcích samotných, jestli pro ně zaslíbená země byla problémem, či nikoli. Bohužel to pro jejich tělesnou mysl problém byl. A dokonce větší než samotný Egypt. Připadalo jim to horší než země, ze které vyšli.

Spolu se zákonem dal Bůh Izraeli zaslíbení, které je zapsáno v Exodu 23:23: „*Nebo půjde anděl můj před tebou, a uvede tě do země Amorejského a Hetejského, Ferezejského a Kananejského, Hevejského a Jebuzejského, kteréž vyhladím.*“

„Já je vyhladím,“ řekl Bůh. Řekněte mi: **Co pro nás znamená zaslíbená země?** Podle některých křesťanů jdeme na této zemi po poušti života, potom umřeme, přejdeme Jordán a fyzicky mrtví se nalezneme v zaslíbené zemi. Chci říct, že to není pravda. Je to špatná představa o Božím plánu pro člověka. Copak v nebi máme nějaké nepřátele? Někaké Jebuzejce, Amorejce nebo Kananejce? Je to nepravé učení, které říká, že se smrtí přesuneme přes Jordán do zaslíbené země, kde budeme žít v nějakém zlatém městě. Co je tedy ta zaslíbená země? **Země, kterou Bůh dal Izraeli k opanování.** Země, z níž měli vyhladit sedm národů. **Ta země představuje naši duši,** představuje stav naší duše. **Z naší duše chce Bůh vymýtit všechny ty mocnosti, ty národy, které nás okupují.** Takto to učí i Nový zákon. Je přece psáno, že konec a cíl našeho bojování je spasení našich duší. Máme tedy získat svoji duši. Naše duše je místo, které Bůh mění. Zároveň je však také místem, o které bojuje ten zlý. A také my o ni bojujeme, abychom ji získali pro Boží vládu. Říkáme: „Přijď Boží království!“ Odkud kam? Z nebe na zem. Z nebe do naší duše a pak i do našeho těla. To je náš boj proti Kananejským. Bůh chce naši duši osvobodit, vysvobodit ji z různých vazeb. **Bůh chce, abychom v naší zemi byli svobodní.**

Chtěl bych se teď podívat do IV. Mojžíšovy do 13. kapitoly. Tuto kapitolu spolu projdeme a budeme citovat některé její verše.

IV. Mojžíšova 13:3: „*Pošli sobě muže, kteříž by spatřili zemi Kananejskou, kterouž já dám synům Izraelským; jednoho muže z každého pokolení otců jejich vyšlete, ty, kteříž by byli přednější mezi nimi.*“

Víte, Izraelci svého Boha moc vážně nebrali. Bůh jim na každém kroku říká, že jim tu zemi dá, ale uvidíme, jak na to reagovali. Bůh jim říká: „Já vám tu zemi dám. Vysvobodím vaši duši. Prostě vám ji vysvobodím.“

IV. Mojžíšova 13:4: „*Poslal je tedy Mojžíš z pouště Fáran, jakž byl rozkázal Hospodin; a všickni ti muži byli knížata mezi syny Izraelskými.*“

Ted' následuje výčet toho, kdo vlastně tito muži byli. Přeskočíme do 18. a 19. verše: „*Tedy poslal je Mojžíš, aby prohlédli zemi Kananejskou, a řekl jim: Jděte tudyto při straně polední a vejděte na hory. A shlédněte, jaká jest země ta, i lid, kterýž bydlí v ní, silný-li jest, či mdlý? málo-li jich, či mnoho?*“

Proč tohle Bůh udělal? My víme, že lidu té země bylo mnoho a že byli silní. A Bůh přesto vybízí Izraelce, aby se sami podívali, jestli jsou silní, nebo slabí. Oni sami měli totiž dojít k poznání, že jsou silní a že jich není málo, ale hodně. Bůh jako by chtěl v jejich očích ten problém „zvětšit“, aby důvěřovali v Něho. Věděl, jak celá situace vypadá, a přesto je poslal a řekl: „Shlédněte tu zemi a zjistěte, jestli je daný problém velký, nebo malý.“

IV. Mojžíšova 13:20–21: „*A jaká jest též země ta, v níž on bydlí, dobrá-li jest, či zlá? a jaká jsou města, v nichž přebývají, v staních-li, či v hrazených místech? Tolikéž jaká jest země, úrodná-li, či neúrodná, jest-li na ní stromoví, či není? A **buďte udatné mysli**, a přineste nám z ovoce té země. A byl tehdáž čas, v němžto hroznové zaměkali.*“

Bratři a sestry, buďte udatné mysli! Do této chvíle jsme nemluvili o ničem jiném, než abyste ve svých životech byli udatné mysli. **Aby vás vaše problémy neodvedly od Boha, ale naopak, abyste se skrze udatnou mysl Boha přidrželi.**

Izraelští zvědové byli na cestě čtyřicet dní. Když se vrátili, přinesli s sebou ovoce té země a lidu, který na ně očekával, přednesli zprávu o zemi, kterou právě prošli.

IV. Mojžíšova 13:28–31: „*A vypravujíce jim, řekli: Přišli jsme do země, do kteréž jsi nás poslal, kteráž v pravdě oplývá mlékem a strdí, a toto jest ovoce její. Než že lid jest silný, kterýž bydlí v zemi té, města také pevná jsou a veliká velmi, k tomu i syny Enakovy tam jsme viděli. Amalech bydlí v kraji poledním, a Hetejský, Jebuzejský a Amorejský bydlejí na horách, Kananejský pak bydlí při moři a při břehu Jordánském. I krotil Kálef lid bouřící se proti Mojžíšovi, a mluvil: Jděme předce, a opanujme zemi, nebo zmocníme se jí.*“

To byla udatná mysl! Amen. Kálef skutečně měl udatnou mysl.

IV. Mojžíšova 13:32: „*Ale muži ti, kteříž chodili s ním, pravili: Nikoli nebudeme moci vstoupiti proti lidu tomu, nebo silnější jest nežli my.*“

Nebudeme schopni! Nemůžeme to zvládnout! Ten standard je příliš vysoko! Tam nemůžeme dosáhnout!

IV. Mojžíšova 13:33: „*I zhaněli a zošklivili zemi shlédnutou synům Izraelským, mluvíce: Země, již jsme prošli a spatřili, jest země taková, ješto hubí obyvatele své; a všecken lid, kterýž jsme viděli u prostřed ní, jsou muži postavy vysoké velmi.*“

Tito muži zošklivili všem, kdo je poslouchali, to, co pro ně Bůh připravil. A bratři, já bych řekl, že mnohá učení dnes konají stejné dílo – snižují Boží vizi. Zošklivují to, co Bůh pro svůj lid připravil.

IV. Mojžíšova 13:34: „*Také jsme tam viděli obry, syny Enakovy, kteříž jsou větší než jiní obrové, ješto se nám zdálo, že jsme proti nim jako kobylky, a takoví jsme se i jim zdáli.*“

Bratři, řekněte mi: Lhali jim? Co se věcné stránky týče, nelhali. Tak to přece opravdu bylo. Myslíte si, že Bůh chtěl, aby říkali, že tam byli malí lidé? Nebo že ta země je malá, města jsou slabá a lidé bydlí ve stanech? Ne! Bůh se jich ptal na to, jestli ta města jsou velká, nebo malá, jestli ten lid je silný, nebo slabý. A odpověď zněla: „Lid je silný, země je veliká a jsou v ní obři, kteří jsou mnohem větší než my.“ A přesto je na této zprávě něco zásadně špatně.

Podívejme se, co se o tom píše dále. IV. Mojžíšova 14:1: „*Tehdy pozdvihše se všechno množství, křičeli, a plakal lid v tu noc.*“

Pro Izrael to byla velice těžká noc. Víte, že už byli nějakou dobu na cestě?

IV. Mojžíšova 14:2–3: „*A reptali proti Mojžíšovi i proti Aronovi všickni synové Izraelští, a řeklo k nim všechno množství: Ó bychom byli zemřeli v zemi Egypťské, aneb na této poušti, ó bychom byli zemřeli! A proč Hospodin vede nás do země té, abychom padli od meče, ženy naše i děti naše aby byly v loupež? Není-liž nám lépe navrátiti se zase do Egypta?*“

Proč mě Bůh vyvedl ze světa!? Abych se trápil tímto problémem? Aby mě ten problém zničil?

IV. Mojžíšova 14:4–9: „*I řekli jeden druhému: Ustanovme sobě vůdci, a vraťme se do Egypta.* (Vraťme se do těch našich menších problémů!) *Tedy padli Mojžíš a Aron na tváři své přede vším množstvím shromáždění synů Izraelských. Jozue pak, syn Nun, a Kálef, syn Jefonův, z těch, kteříž byli*

shlédli zemi, roztrhli roucha svá, (Pouze dva z dvanácti! Konečně se dostali ke slovu!) a mluvili ke všemu množství synů Izraelských, řkouce: Země, kterouž jsme prošli a vyšetřili, jest země velmi velice dobrá. Bude-li Hospodin laskav na nás, uvedeť nás do země té, a dá ji nám, a to zemi takovou, kteráž oplývá mlékem a strdí. Toliko nepozdvihujte se proti Hospodinu, ani se bojte lidu země té, nebo jako chléb náš jsou. Odešlatě od nich ochrana jejich, ale s námi jest Hospodin; nebojtež se jich.“

Vidíte, že tito dva muži nemluvili tak dlouho jako ti před nimi, ale mluvili jinak. Mluvili o strachu. „Nebojte se jich,“ říkali, „vždyť jsou naším chlebem. Jejich ochrana od nich odešla.“ Jak to poznali, že od jejich nepřátel odešla ochrana? Bylo to nějak vidět? Víte, oni věřili Božímu slovu. Poznali, že když Bůh řekne, že je vysvobodí, tak to také znamená, že Kananejce přestane chránit. To je správný úsudek, to je zdravá mysl! Bůh nepříteli musel vzít sílu, musel jim odejmout jejich ochranu. A jaká byla reakce všech ostatních? Chtěli je ukamenovat! Bůh tehdy opravdu musel zasáhnout.

IV. Mojžíšova 14:10: *„Tedy mluvilo všechno množství, aby je kamením uházeli, ale sláva Hospodinova ukázala se nad stánkem úmluvy všechněm synům Izraelským.“* Bůh je musel vysvobodit, protože jinak by je ukamenovali.“

Ve 24. verši je velmi důležitý popis toho, jací lidé tito dva muži, Jozue a Kálef, byli: *„Ale služebníka svého Kálefa, (nebo v něm byl jiný duch, a cele následoval mne), uvedu jej do země, do kteréž chodil, a símě jeho dědičně obdrží ji.“*

Toto slovo **Bůh** pronesl ve chvíli, kdy se **rozhodl, že Izraelci pro nevěru nevejdou do zaslíbené země.** Učinil rozhodnutí, že do ní vstoupí pouze Jozue a Kálef, protože v nich byl jiný duch. Jozue a Kálef neměli jiné oči, že by vůbec žádné problémy neviděli. Co se týče skutečnosti, tu viděli úplně stejně. Viděli stejnou „nemožnost“ ty obry lidskou silou přemoci. Ale protože Bůh řekl, že se tam dostanou, tohle všechno pro ně ztratilo jakoukoli váhu. Měli k danému problému správný postoj. Znovu musím opakovat: Pro Boha není překážkou tvůj problém, ale to, jak ho vidíš, to, jak ho vnímáš.

Obě skupiny lidí jsou nám velmi výstižným příkladem. Jozue a Kálef na jedné straně, zbylých deset na straně druhé. Na tentýž problém reagovali naprosto odlišně. Byl v nich jiný duch. Jinými slovy, **přestože měli všichni stejné slovo, stejné zaslíbení, že je tam Bůh dovede, jedni měli víru, a druzí nevěru.** Tváří v tvář stejnému problému jedni Božímu slovu přestali věřit, a druzí řekli: „I přesto, co vidíme, Bůh je silnější, Bůh je mocnější.“

Všimněme si, že Bůh ten problém neodstranil. Neodstranil ze země, kterou jim zaslíbil, ani jeden z národů, které v ní přebývaly. A stejně tak Bůh v našich životech nechává některé problémy či národy, abychom se s nimi my sami naučili skrze víru bojovat. Jako Jozue a Kálef. Víte, co se stalo potom? Bůh Izraelcům přikázal, aby se obrátili zpátky na poušť. Jenže oni se ve své vzpouře rozhodli, že přece jen půjdou a budou bojovat. V boji prohráli a mnoho jich zemřelo.

Chtěl bych, abychom tento příběh všichni kvůli nám samým pochopili, protože **my jsme ti lidé**. My jsme buď Jozue a Kálef, nebo ti ostatní. Kvůli nám to bylo napsáno. Kvůli nám se to tehdy stalo na té přirozené rovině. Kvůli nám Izraelci pomřeli na poušti. To všechno se stalo kvůli nám, abychom se z toho mohli poučit, aby dnes Bůh mohl proměnit naši mysl tak, abychom své problémy uviděli jinak – duchovníma očima, skrze víru. Stalo se to proto, abychom byli jiného ducha, jako byli Jozue a Kálef, a abychom cele následovali Hospodina. A to se projeví, pokud budeme věřit Bohu vždy, v každé situaci, i uprostřed našich největších problémů. Bůh chce, abychom se ho drželi, dokud nám nepožehná. To je postoj, který si potřebujeme osvojit. Nechme si od Jozua a Kálefa poradit. Oni byli jiné mysli a jiného ducha než všichni ostatní.

Tento příběh je v kostce zapsán i v Novém zákoně ve 4. kapitole epištoly Židům. Čtete tam, že Izraelci nemohli do zaslíbené země vstoupit pro svoji nevěru. **Bratři, pokud nebudeme věřit, že Bůh bude bojovat za nás, pak nemůžeme ve své chůzi s Bohem postoupit dále, a místo toho se budeme točit stále dokola na poušti.** Ale Bůh chce, abychom chodili jinak, abychom se tolik nezabývali těmi obry, které vidíme. Všichni víme, že tam jsou, ale nesmíme se na ně dívat přirozenýma očima. Nesmíme dovolit strachu, aby nás ovládl, a nesmíme se ani nechat oklamat tím, že nás Bůh nepřijme, dokud je nepobijeme. To je nesmysl! To je satanova lež. Nesmíme však ani bojovat vlastní silou. Pamatujte na Izraelce, jak to s nimi dopadlo, když vyrazili do boje sami. **Ve své síle nezmůžeme vůbec nic.** Znovu opakují: Náš problém pro Boha není problémem, není pro Něj překážkou. Překážkou je pro Něj to, jak se na daný problém díváme, jak ho vnímáme, a také jak o něm mluvíme. Je důležité si dávat pozor, jak mluvíme o sobě, o svých slabostech a pádech. Jestli mluvíme s vírou, nebo s nevěrou. Kéž nám Bůh pomůže změnit naše uvažování a vidět naše problémy zdravě a správně.

Rád bych to vše shrnul veršem z epištoly Filipenským. Berme to jako Boží slovo a Boží příkaz, který je třeba vzít vážně.

Filipenským 4:6–7: „*O nic nebudte pečliví...*“ O nic. Nestarejte se o ty své obry. Netrapte se a neříkejte: „Bože, já to nezvládnou.“ To je prostě špatné uvažování. Uvažujte jinak. „...*ale ve všech věcech skrze modlitbu a poníženou žádost s díky činěním prosby vaše známy buďte Bohu. A pokoj Boží, kterýž převyšuje všeliký rozum, hájiti bude srdcí vašich i smyslů vašich v Kristu Ježíši.*“

To je cesta, jak dobýt zaslíbenou zemi. Ti obři tam totiž opravdu jsou. Čas od času padáme a máme i oblasti, kde klopýtáme téměř chronicky. Ale my se o to nebudeme starat. Nebudeme se na to dívat, nebudeme si své obry ještě zvětšovat. Musíme je odevzdat Bohu a říct: „Bože, Ty si zaslíbil a já ti věřím, že to dokážeš.“ Pokud jsme schopni tento krok udělat, pak už jsme napůl v zaslíbené zemi. Protože to je víra. To je přesně ta víra, která utiší naše srdce, i kdyby se nacházelo třeba uprostřed bouře. To je víra, kterou měli Jozue a Kálef. Víte, tito dva muži neměli vyřešené všechny své problémy. Před nimi byla veliká hora, a oni přesto zůstávali v pokoji. Věděli totiž, že když Bůh něco řekne, tak to i učiní, a nestarali se o to, jak.

Naše starostlivé pečování je právě tou překážkou k vyřešení našich problémů. **Naše starostlivost je pro Boha tou největší překážkou, aby nám mohl pomoci.** Bůh říká, abychom se zbavili starostlivosti a v modlitbě všechno odevzdali Bohu. A to s díkyčiněním. **Ano, uprostřed svých problémů s díkyčiněním odevzdejte své problémy Bohu a Boží pokoj ovládne vaši mysl. Bůh bude řešit vaše problémy, bude odstraňovat ty nepřekonatelné hory.** A to, co se zdálo nemožné (být dokonalý, jako je dokonalý náš Otec), se začne dít. Protože Bůh, když něco řekne, tak má i způsob, jak toho dosáhnout. Nepřijímejme už žádné učení, žádnou teologii, která by Boží pravdy jakkoli snižovala a činila je pro člověka pro jeho humanismus, pro jeho tělesnost jednodušší, lehčí. Nepřijímejme je. Prostě těmto pravdám jen uvěřme. Vždyť víme, že Bůh nakonec dokázal ty obry ze zaslíbené země vyhnat! Haleluja! Chvála Bohu!